

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2020. január 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés előkészületének büntette miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2019. október 11. napján kelt B.317/2016/67. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 2 (kettő) év 10 (tíz) hónapra súlyosítja.

A vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege 114.934 (száztizennégyezer-kilencszázharmincnégy) Ft.

Egyebekben helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság 2019. szeptember 23. napján is tartott tárgyalást, a vádlott személyazonosító igazolványának száma 1; lakcímkártyájának száma 2.

I n d o k o l á s

- [1] A Győri Törvényszék 2019. október 11. napján kihirdetett B.317/2016/67. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat emberölés előkészületének büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés és (3) bekezdés). A bíróság a Soproni Járásbíróság B.585/2012/35. számú, 2014. december 01. napján jogerőre emelkedett ítéletének - a terheltet érintő - próbára bocsátást kimondó rendelkezését hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette. Az emberölés előkészületének büntette és a próbára bocsátással érintett 1 rb súlyos testi sértés büntetének kísérletéért (Btk. 164. § (1)-(3) bekezdés) - halmazati büntetésül - 1 év 10 hónapi börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte.
- Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.
- [2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú, börtön fokozatban letöltendő szabadságvesztés büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása érdekében; a vádlott és védője elsődlegesen - elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában történő - felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.
- [3] Az ügyész fellebbezésének B.17/2016. szám alatti írásbeli indokolásában amellet érvelt, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeknek aránytalanul nagy hangsúlyt adott, míg a súlyosító körülményeket nem kellő mértékben vette figyelembe, a speciális- és a generális prevenció megvalósulása érdekében, a kiszabott szabadságvesztés mértékénél lényegesen súlyosabb mértékű szabadságvesztés kiszabása szükséges a vádlottra nézve, aki elhúzódó akaratelhatározással, hozzátartozója sérelmére, végsősoron „rablógyilkosságra” adott megbízást a tényállásban szereplő tanú lnak.

Felsorakoztatta, mely körülmények támasztják alá a vádlott elhatározásának és megbízásának komolyságát, mely körülmények fokozzák a terhelt magatartásának társadalomra veszélyességét, továbbá megjelölte a figyelembe vehető enyhítő körülményeket.

Hivatkozva a halmazati szabályokra és a próbára bocsátás hatálya alatti elkövetésre is álláspontja szerint a kiszabott büntetés mértéke messze elmarad a cselekmény súlyával arányban álló mértéktől.

Az elsőfokú bíróság ítéletének akkénti megváltoztatását találta szükségesnek, hogy a vádlottat a középértéket elérő vagy azt meg is haladó hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és ehhez igazodó közügyektől eltiltás büntetésre ítélje a másodfokú bíróság.

- [4] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában a lefolytatott bizonyítási eljárás hiányosnak találta, valamint hivatkozott arra, hogy az ügy végeredményére kiható pontatlanságokat, és súlyos mulasztásokat tapasztalt. Ezen tényeknek szerinte az elsőfokú bíróság nem adott kellő hangsúlyt, melynek következtében nem megfelelően állapította meg a tényállást. Sérelmezte, hogy az ítélet - 3. oldal utolsó bekezdés szerint - a beszerzett bizonyítékok ellenében tett megállapítást arra vonatkozóan, hogy a vádlott tanú 1 részére élelmiszer csomagokat juttatott... amelyeket nem kellett kifizetnie. E körben ellentétes tényállás megállapítását a meghallgatott dolgozók vallomásai alapján látta lehetségesnek. Az ún. á.-i útnak álláspontja szerint az volt a szerepe, hogy azt megismerje a behajtásban segítséget nyújtó tanú 1, megismerve a vádlott ingatlan vagyonát, annak értékét. A széf tekintetében tett ellentétes vallomás alapján a tanú szavahihetőségének stabilitása és személyiségének manipulatív jellege mellett érvelt, hivatkozott A.A. vallomásainak ellentmondásaira és felhozta, hogy tanú 7 tanúvallomása sem erősítette meg a tanú 1-né által előadottakat. Sérelmezte, hogy az ítélet úgy tesz megállapításokat a megbízásról, annak változásairól, hogy konkrétumok időben térben és bizonyítékokkal alátámasztva nem kerülnek felszínre, hiányolta az okirat eltűnése vizsgálatának elmaradását,

Előadta, hogy tanú 1 nem vette komolyan a **vádlott** szándékát, a történetet kiszínezve, felerősítve, a sértettet megfélemlítve adta tovább a „sztorit” nem titkoltan azért, hogy mindenkiről pénzt húzzon le. Óriási hiányaként hozta fel az eljárásnak, hogy a többször hivatkozott hangfelvétel - amit a sértettnek a benzinkúton játszott le a tanú- és ami „bizonyítja” a bűnöséget, nem létezik. Ehhez kapcsolódóan jelezte, hogy az a tény, hogy az operatív nyomozás nem tárt fel semmilyen bizonyítékot a vádlott bűnösségével szemben éppen azt erősíti meg, hogy a vádlott nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

Az eljáró hatóságok súlyos mulasztásaként jelölte meg, hogy egy okirati bizonyíték eltűnt az eljárásban és annak tartalmát csak érintőlegesen, abból egyes tényeket kiemelve tartalmaz az ítélet. Hiányolta, hogy az ítélet nem tér ki arra, hogy mi támasztja alá azon kijelentéseket, hogy a vádlott november végétől már azt hangoztatta, hogy tegye el az útból, szúrja le, ölje meg a feleségét. A hivatkozás, hogy a vádlott többször telefonon és személyesen is kérte arra, hogy ölje meg a feleségét, minden konkrétum nélküli megállapítás, erre kizárólag tanú 1 hivatkozik. Felhozta, hogy egyetlen fültanú sem tudta ezt megerősíteni, és az operatív nyomozás sem szerzett be erről bizonyítékot, a vádlottól soha semmilyen kijelentés konkrétan az elkövetés módjára, annak eszközeire, idejére nem hangzott el.

tanú 1 szavahihetetlenségét illetve egyoldalú nyilatkozatait hangoztatta a készült felvételek számát illetően és az ún. alibivel kapcsolatban.

Beszámolt a védő ügyvédi irodájában felvett nyilatkozat keletkezésének okáról és sérelmezte, hogy a hatóságok nem tettek eleget a minimális kötelezettségüknek, amikor egy önként jelentkező tanú nyilatkozattételét nem segítették elő, kockáztatva azt, hogy ez a nyilatkozat nem segíti a tényállás pontos teljeskörű tisztázását és ezt róta fel az elsőfokú bíróság hibájaként is akkor, amikor kifejtette, hogy a nyomozati szakot követően a bíróság előtti szakban a védelem által előterjesztett

bizonyítási indítványnak lényegében nem adtak helyt, arra hivatkozva, hogy arra majd a bírósági tárgyalási szakaszban lesz lehetőség.

Egyéb eljárási anomáliaként és a vádlott kétséget kizáróan nem bizonyított bűnösségét alátámasztandó tényként jelölte meg, hogy az operatív nyomozás semmilyen a vádlottra terhelő bizonyítékot nem hozott.

Hivatkozott arra, hogy külön vizsgálendő lett volna, hogy mik voltak az ügyben az ún. koronatanú motivációi mind az eljárás megindítására, mind annak fenntartására, alaposabban kellett volna vizsgálni, pontosan mire irányult a vádlotti megbízás és sérelmezte, hogy az ítélet a meghallgatott tanúk vonatkozásában szűkszavú, a további bizonyítékok közül a telefonhívások és a személyes találkozások és a közvetett tanúk vallomásai pedig alkalmasak a vádlott bűnösségének alátámasztására. Hiányosnak találta az ítéletet arra vonatkozóan, hogy a hivatkozott információk megismertetését követően hol, mikor, milyen nyilatkozat hangzik el bizonyíthatóan arról, hogy a bűncselekményt a tanú kövesse el. Sérelmezte, hogy a bíróság nem értékelte a védelem önkéntes elállással kapcsolatos érveit. Az enyhítőként értékelt távoli előkészület helyes értékeléseként nem kerülhetett volna sor annak megállapításakor, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt elkövette. A kommentár ide vonatkozó leírása mellett kifejtette, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítható, hogy védelem azon túl, hogy a volt felségével egy rendkívül konfliktusos helyzetben van, és egymásnak nem jóakarói, másban felelősség nem terheli, erkölcsileg talán elítélendő, ha ebben a felfokozott lelki állapotban többször ittas állapotban nyomdafestéket nem tűrő kijelentéseket tesz a volt nejére, de ez nem meríti ki a bűncselekményt, nem alapozza meg az ő büntetőjogi felelősségre vonását és ha fel is merül a vádlott tudatában a sértett megölésének a gondolata, az még nem jelent a sértett megölésére irányuló egyenes szándékot.

Álláspontja szerint a bizonyítékok helyes értékeléséből az a következtetés vonható le, hogy védelem nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában kérte védelem felmentését, harmadlagos indokolt indítványában pedig az önkéntes elállás figyelembevételét tartotta szükségesnek.

- [5] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.309/2019/1-2. szám alatti átiratában az ügyész fellebbezését - az indítványban írtak szerint módosítva - fenntartotta, a vádlott és védője fellebbezését alaptalannak tartotta.

Rámutatott, hogy a felülbírálat teljes körű, az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva járt el, a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével megalapozottan állapította meg, s abból - indokolási kötelezettségének is eleget téve - okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítését törvényesnek találta.

A kiszabott szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést enyhének tartotta, mert a szabadságvesztés mértéke a büntetési tétel speciális minimumát ténylegesen nem számottevően meghaladó, és a büntetés megítélése szerint nem felel meg a büntetékiszabási elveknek sem, mert a vádlott kétszeresen is minősülő emberölés elkövetésére hívta fel a tanút, részbeni ténybeli beismerése nem enyhítő körülmény, s az időmúlás sem jelentős.

Az ítélet egyéb rendelkezéseit azzal találta törvényesnek, hogy a vádlott kevesebb bűnügyi költség viselésére köteles, mert a 69.723 Ft toxikológiai szakértői díj az elkülönített ügyhöz tartozik.

Indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét akként változtassa meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést és mellékbüntetést súlyosítsa; a vádlottat 114.934 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezze; egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy az ítélet bevezető részében tüntesse fel a 2019. szeptember 23-ai (zárt) tárgyalási nap időpontját is.

- [6] A fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyész képviseleje perbeszédében a fellebbezését az írásbeli indítványa szerint módosítva, az írásbeli indítványát változatlan tartalommal fenntartotta. A felülbírálat terjedelmét teljeskörűként jelölve meg rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság sem abszolút, sem relatív hatályú eljárási szabálysértést nem vétett.

A próbára bocsátásos ügy egyesítése megtörtént, annak elkülönítésének nincs helye, mert ugyan a próbaidő eltelt, de az elkövetés nem a próbaidő előtti, hanem alatti.

Az ítéleti tényállást megalapozottnak találta. Utalt arra, hogy a vádlott a bűnösségét tagadta, azonban a tanúk vallomása, az igazságügyi elmeszakértői vélemény, a hangfelvétel, valamint iratok alapján bizonyított. Amellett érvelt, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségét teljesítette, a bizonyítékokat értékelte és mérlegelte, minden releváns körülményt illetően számot adott megállapításairól, így arról is, miért konkrét és közvetlen, egyenes szándék vezérelte a vádlottat. Megjegyezte, hogy már a rablásra irányuló előkészület is büntetendő [Btk. 365. S (5) bekezdés], valamint - hivatkozva az irányadó bírói gyakorlatra - hogy a hangfelvétel (tartalma) szabályos bizonyítási eszköz (bizonyíték).

A cselekmény minősítését a büntető anyagi jog szabályainak megfelelőnek találta.

A büntetéskiszabás körében azzal érvelt, hogy az erkölcsileg is mélyen elítélendő cselekedetre vetemedett vádlottal szemben a speciális alsó határhoz közeli halmazati büntetés a vádlott szándékának a gondolatközlésben kifejeződő, verbális magatartáson (felhívás) túl tettben is megjelenésére (a helyszín bemutatása), az előre kiterveltségben is megnyilvánuló eltökéltségére, a minősített emberölés eltervezésére is figyelemmel enyhe.

Nem találta enyhítő körülménynek a részbeni ténybeli beismerést, mert azon nem alapul a tényállás, s nem nyomatékos enyhítő körülmény az időmúlás sem, mert az (még) nem jelentős.

A középmértéket el nem érő, de a speciális törvényi minimumot meghaladó mértékű szabadságvesztéssel, az enyhítő körülmények korrekciója miatt nem értett egyet.

A járulékos rendelkezéseket azzal találta törvényesnek, hogy ebben az ügyben a vádlottat nem terheli az elkülönített ügyéhez (08000/5-48/2016. bü. számú határozat) tartozó toxikológiai szakértő díj. Végül rámutatott, hogy a védői fellebbezés felülmérlegelést céloz.

- [7] A nyilvános ülésen a védő perbeszédében a fellebbezése írásbeli indokolásával egyező nyilatkozatot tett.
- [8] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is ártatlanságát hangsúlyozta azzal, hogy ő nem követett el bűncselekményt, legnagyobb fájdalmát abban jelölte meg, hogy 4 éve nem láthatja a gyermekeit.
- [9] A Győri Ítéletábra a kétirányú fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált, vizsgálva az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét is. Ennek eredményképpen az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezését alaposnak találta és alapos a fellebbviteli főügyészségnek a bűnügyi költség korrekciójára tett indítványa is, míg a védelmi fellebbezések alaptalanok.
- [10] Az eljárása során a törvényszék abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - eljárási szabályszerűsége, amely másodfokon akadálya lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítéletet

eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné, az ítéletábra törvényszék eljárásában nem észlelt.

- [11] Az ítéletábra így az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan hibát, hiányosságot, amely az ítélet érdemi felülbírálatát gátolná. A vád 2016. augusztus 24. napját történt érkezése után az ügy 2018. március 14. napján átszignálásra került, majd a bíróság 2018. május 08. napján kitűzte az ügyet tárgyalásra június 4. napjára, amelyet május 22. napján beállított. Ezt követően 2018. szeptember 4. napján tűzte ki a tárgyalást szeptember 17 és 19. napjaira.
- A 2018. július 1. napján hatályba lépett Be. 875. § (1) bekezdése szerint: Ha az ügyiratok e törvény hatálybalépése előtt a bírósághoz érkeztek, a bíróság e törvény hatálybalépését követő hat hónapon belül előkészítő ülést tart, kivéve, ha a bíróság e törvény hatálybalépését megelőzően kitűzte a tárgyalást.
- A törvény szövegének értelmezéséből az következik, hogy miután nem volt kitűzve tárgyalás a Be. hatályba lépésekor, és előtte sem tartott tárgyalást a bíróság, előkészítő ülést kellett volna kitűzni. Az előkészítő ülés kitűzésének elmaradása azonban relatív eljárási szabálysértés, amely az ítéletábra szerint értelemszerűen már nem pótolható, így a felülbírálatot nem is akadályozhatta.
- [12] A bizonyítási eljárás során a bíróság kihallgatta a vádlottat, és több tárgyaláson tanú 1, **B.B.** tanúkat, **C.C.t**, tanú 5t, tanú 7, **D.D.t**, **A.A.** tanúkat, a vádlott által vezetett üzletben dolgozókat, rendőrtanúkat, ismertette a tanú 1 által felvett hanganyagot, azt le is játszotta, ismertette az eljárás során keletkezett iratokat is, így az ügy ténybeli is jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat feltárta.
- Az ítéletábra nem osztotta azt a védelmi álláspontot, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás hiányos lett volna. Az elsőfokú bíróság 9 tárgyalási napot tarott az ügyben, melyen az indítványozott tanúkat kihallgatta, a releváns iratokat ismertette, de a védelem által hivatkozott meg nem lévő hangfelvételeket értelemszerűen a tárgyalás anyagává tenni nem tudta.
- A törvényszék ítéletében részletesen bemutatta a vádlottnak és az egyes tanúknak a különböző eljárási szakban tett vallomásait, majd azokat ismételten értékelve egybe vetette. Az első fokú bíróság mérlegelő tevékenységében az ítéletábra logikai hibát nem talált.
- [13] A védő felmentésre irányuló fellebbezésének indokolása az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadta első sorban, a bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, amelyre a másodfokú bíróság röviden az alábbiakban reflektál.
- [14] A védő perbeszédében és fellebbezésének írásbeli indokolásában is hivatkozott arra, hogy a bizonyítás hiányos, ennek részletes okait nem jelölte meg, nem jelölte meg azt sem, milyen irányban, milyen tényállási részekkel kapcsolatban észlelte ezeket a hiányosságokat.
- [15] A bolti eladók kihallgatásával kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítélete tartalmaz megállapításokat, rögzítette is a vádlott volt kollégáinak a vallomásait, melyből leírta, hogy milyen embernek ismerték meg őt, megállapítható ugyanakkor, hogy a tanúként kihallgatott, a vádlott által vezetett boltban dolgozó alkalmazottak az ügy szempontjából releváns tények tekintetében nem tudtak nyilatkozni, így arról sem, milyen beszélgetések zajlottak tanú 1 és **vádlott neve** vádlott között. Azzal kapcsolatban is voltak ellentmondó nyilatkozatok, hogy nem csináltak számlát, volt aki - **E.E.** (B.317/2017/35. jkv. 33. oldal), **F.F.** (B.317/2017/35. jkv. 37. oldal), **G.G.** (B.317/2017/35. jkv. 39. oldal - azt mondta, hogy csináltak, csak sztorizni kellett a vádlott utasítása alapján, tehát igenis készítettek számlát. Az, hogy a hiteltörlesztés ekként történt volna, ez nem volt teljesen egyértelmű a vallomásokból.
- [16] Az á.-i úttal kapcsolatos védelmi indokolás, mely szerint csak az ingatlan értékét kívánták felmérni, ellentétes az elsőfokú bíróság által hivatkozott tanú 1 és **A.A.** vallomásaival, akik elmondták, hogy

milyen célból, miért volt szükség erre az útra. Ellentétes tanú 1 vallomásaival, aki ez eljárás során végig fenntartotta ezzel az eseménnyel kapcsolatban tett nyilatkozatát, elmondva, hogy nem csak az ingatlant tekintették meg, hanem tájékoztatta a vádlott a kamerák elhelyezkedéséről, arról, hogy mit vesznek fel a kamerák, hogy lehet a garázson keresztül bejutni a lakásba a garázs távirányítóját használva. Végül a távirányító nem került átadásra tanú 1-nak, de ezek mind tanú 1 tudomására jutottak, amelynek nem lehet a magyarázata az, amelyre a védő hivatkozik, hogy csak az ingatlan értékét kívánták felmérni. E kérdéskörben tanú 1 és A.A. adekvát vallomást tettek, A.A. vallomásaival kapcsolatban a védelem hivatkozott arra, hogy ezek a vallomások ellentmondóak. Az elsőfokú bíróság is észlelte azt, részletesen hivatkozott az egyes nyilatkozatok tartalmára és be is mutatta részletesen, hogy mely vallomást miért fogadta el, illetve mely részüket fogadta el. Valóban bizonytalan és ellentmondásos volt a tanú vallomása, arról, hogy hogyan szerzett tudomást tanú 1 megbízásáról, fültanúja volt-e ennek vagy tanú 1 elbeszéléséből hallott-e erről, az á.-i úton szobakerült-e ez vagy sem, de ezt az elsőfokú bíróság ítéletének 17. oldalán írtak szerint mérlegelte. Azt, hogy a távirányító miért nem került a tanú 1 birtokába, nyilván bírói mérlegelés kérdése volt, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a megbízások a sértett életének kioltására hogyan s miként történtek, és indokát adta az elsőfokú bíróság, hogy tanú 1 tanú vallomása alapján, miért állapította azt meg. Nyilvánvalóan, ha tanú 1 az órát, napot, percet nem tudta pontosan megmondani, erre a bíróság sem tudott pontos adatot rögzíteni egyéb bizonyíték hiányában.

- [17] A vádlott szándékának komolyságát illetően - nyilvánvaló, hogy a védő is hivatkozik rá - tanú 1 elmondásából lehet következtetni, ő volt az, akit megbízott a cselekmény elkövetésével, ami egy olyan magatartás volt, amit az elkövetők nem szoktak nagy dobra verni, általában az emberölésre, vagy más súlyos bűncselekményre történő felbujtás tényének ismerete megmarad az elkövető és a felbujtó között. Ebből is következik, hogy a kívülágban ez úgy jelenhetett meg, hogy tanú 1 elmondta más személyeknek, de nyilvánvalóan a vádlotti érdek is az volt, hogy ezek titokban maradjanak. Azt, hogy tanú 1 mennyire vette ezt komolyan, tanúvallomásából kitűnik, hogy igen is úgy nyilatkozott, hogy ezeket a kijelentéseit a vádlottnak komolyan vette, ezért is mondta el Steve nevű ismerősének, akiről ekkor még nem tudta, hogy a vádlott volt feleségének az iskolatársa volt. Arról következetesen vallott tanú 1 - mind a nyomozás, mind pedig az elsőfokú bírósági eljárás során - , hogy komolyan vette a vádlott kijelentéseit.

Hiányossága az eljárásnak - amire a védő hivatkozott is - hogy nincs meg az a hangfelvétel, amelyre tanú 1, illetve a vádlott volt felesége is hivatkozott. Kétségtelen, kérdésként felmerül, ahogy arra az elsőfokú bíróság hivatkozott az ítéletében, hogy bizonyítékként felhívható-e ez.

Helyesen mutatott rá a védő, hogy bizonyítékként így nem hívható fel a hangfelvétel, ugyanakkor a tanúvallomásokból, melyek ezzel kapcsolatban adatot tartalmaztak (tanú 1 és a sértett vallomásai) megállapítható, hogy ez a felvétel létezhetett, hiszen erre egyezően nyilatkoztak. A tanúk vallomása e körben is felhasználható.

A becsatolt hangfelvétel felhasználásával kapcsolatban - hivatkozva az EBH2000.296. és BH2014.134. számú eseti döntésben tükröződő bírói gyakorlatra - osztja az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség álláspontját abban, hogy az bizonyítékként felhasználható, annak törvényes akadálya nem volt. Nyilvánvalóan a bíróság ezt az egy hangfelvételt használhatta fel.

Számos esetben tért ki a védői perbeszéd, illetve a védői írásbeli fellebbezési indoklás arra, hogy mi alapján állapított meg bizonyos tényeket a bíróság, mellyel a védelem nem értett egyet.

A legfontosabb bizonyíték az ügyben tanú 1 tanú vallomása, sajátossága az ilyen típusú ügyeknek, hogy az ilyen típusú megbízás a megbízó és a megbízott között marad, nagyon kevés közvetlen bizonyíték áll rendelkezésre. Közvetlen bizonyíték csupán tanú 1 vallomása és vannak közvetett bizonyítékok is, melyek ezt alátámasztják, így olyan személyek vallomásai, akiknek erről

beszámolt, illetve a felesége vallomása az ágfalvi út kapcsán, aki maga vitte ki a vádlott házához a vádlottat és tanú 1t.

Azzal kapcsolatban, hogy mire vonatkozott a vádlotti megbízás - a behajtásra, miként a védő erre hivatkozott vagy ahogy az ítélet a tanúvallomás alapján tartalmazza, a megbízás egyre ment tovább, behajtásra, testi sértés okozására, rablásra, vagy emberölésre - ez nyilvánvalóan nem került okiratban rögzítésre. Ugyanakkor az is elgondolkodtató, hogyha a vádlott és a felesége között folyamatban van házassági vagyoni jogi per, milyen törvényes útra gondolhatott a vádlott, hogy majd tanú 1 behajtja az ő kintlévőségeit úgy, hogy a vagyonmegosztás még nem történt meg, hiszen pont erre volt hivatva a civilisztikai eljárás.

A védőnek az a hivatkozása, hogy amikor kihallgatásra jelentkezett a nyomozó hatóságnál, nem hallgatták ki a tanú 1t és nem megfelelő komolysággal kezelte az ügyet a hatóság, ez teljes mértékben alaptalan. Ha ez így lett volna, akkor nem indult volna büntetőeljárás, nem lett volna nyomozati eljárás, nem lett volna bírósági eljárás. A nyomozó szervek nem akarták magukról elhárítani a feladataik végrehajtását, arról volt csupán szó, hogy addigra a nyomozás már befejeződött, már a vádemelés is megtörtént, joggal mondhatta mind a nyomozó hatóság, mind az ügyészség, hogy nyilatkozattételben nem működik közre, a bizonyítási eljárás a bíróság előtt folyik, a bírósági szakban a bíróság kihallgatja majd tanú 1 tanút, hozzá a védelem és a vádlott is kérdés feltevését indítványozhatja. Ez meg is történt, sőt, nem csak tanú 1 kihallgatására került sor, hanem a többi tanú kihallgatásánál is végig jelen volt, őt a többi tanú vallomásával és a védői észrevételekkel kapcsolatban is nyilatkoztatta a bíróság.

A bizonyítékok értékelése körében nem lehetett figyelembe venni az elő nem került hangfelvétel és okirat tartalmát. Az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kellett a tényállást megállítania és ebből levonni a jogi következtetést. Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást felvette, sem a védő, sem a vádlott nem terjesztett elő újabb bizonyítás iránti indítványt az iratismertetés előtt és utána sem, nem volt olyan bizonyítási indítvány, melyet a védő vagy a vádlott előterjesztett és a bíróság a bizonyítást nem vette volna fel.

Mindebből az következik, hogy a bíróság felvette a lehetséges és szükséges bizonyítást, a releváns adatokkal rendelkező tanúkat kihallgatta, nem volt további bizonyításra lehetőség, ilyet nem is indítványozott senki.

- [18] Az eljárási hibák, melyre a védelem hivatkozott, a védelem saját logikája szerinti bizonyítási hiányosságokra mutatnak rá - nyilván a vádlott érdekében dolgozva - de ez bizonyítás tényleges hiányosságát nem jelenti. A védő értelemszerűen a saját védelmi pozíciójából értékeli a bizonyítékokat, azonban az elsőfokú bíróság a teljes bizonyítás anyagát értékelte, ez alapján vonta le megállapításait a tényállásban, mérlegelésében logikai hibát nem vétett.
- [19] A bizonyítási eljárás során eljárási szabálysértésként észlelte az ítéletábra a védő irodájában készült jegyzőkönyv kapcsán **H.H.** tanúkenti kihallgatását. A Be. 170. § (1) bekezdés a) pontja szerint nem hallgatható ki tanúként a védő arról, amiről védőként szerzett tudomást, vagy amit a terhelttel védői minőségében közölt.
- [20] A védő védői minőségben íratta meg a jegyzőkönyvet tanú 1 nyilatkozatáról, történetesen korábbi ügyvédjelöltjével, ami nem változtat azon a tényen, hogy az abban foglaltakról, mint védő szerzett tudomást. A volt jelölt, vagy bármely más jegyzőkönyvvezető kihallgatása a védő irodájában történetekről, amely a védői minőséghez tapadnak, nem más, mint a büntetőeljárás törvényben rögzített törvényi tilalom megkerülése, így az ekként felvett tanúvallomás - **H.H.** vallomása - bizonyítékként nem értékelhető. Ezért az ítéletábra az un. jegyzőkönyv kapcsán a bizonyítékok közül **H.H.** tanúvallomását mellőzi. Ez az irat okiratkénti értékelését, és az ahhoz kapcsolódó

vádlott és tanú 1 vallomást nem érinti. tanú 1 nyilatkozata a bizonyítékok sorában értékelhető, ahogy azt az elsőfokú bíróság meg is tette.

- [21] A bizonyítás eredményeként megállapítható, hogy az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat az elsőfokú bíróság feltárta, a lefolytatott bizonyítás teljes körűnek minősíthető, az egyes eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan, helyénvaló módon kerültek lefolytatásra. A bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját - leszámítva **H.H.** tanúvallomását - a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték, a bizonyítási eljárás lefolytatása terén nem tapasztalható kifogásolni való.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve nem csak részletesen számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve a vádlottak észrevételeit, hanem indokolásában elemezte azokat. Részletesen megindokolta, hogy milyen tényekből állapította meg a tényállást és miért.

- [22] A törvényesen lefolytatott bizonyítás követően megállapított tényállás a bizonyítás anyagának megfelelő, a Be. 592. § (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, teljes mértékben megalapozott, nem szenved a Be. 593. §-ban írt hiányosságokban és a bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett.

- [23] Az ítélet tábla a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a megalapozottan megállapított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, mely tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Ekként a védelemnek a bizonyítékok felülmérlegelésére irányuló indítványa eredményre nem vezethetett, így bűncselekmény vagy bizonyítottság hiányában felmentésre tett indítványa alaptalan.

- [24] A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére és a terhére megállapított bűncselekmény minősítése is mindenben megfelel az anyagi jog szabályainak.

- [25] A Btk. 160. § (3) bekezdése szerint, aki emberölésre irányuló előkészületet követ el, egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Az előkészület a szándékos bűncselekmény kifejlődésének első szakasza, amelyben az elkövető elhatározása már a külvilágba lép. Veszélyezteteti a célba vett bűncselekmény védett jogi tárgyát, de ez a veszély a kísérlethez képest csupán távoli. Az előkészület tehát a szándékos bűncselekmény egy részének az a szakasza, ami már az elkövetésre való belső akaratelhatározáson túlmutat, de még nem kezdődik meg a Különös Részi törvényi tényállási elem megvalósítása. Az előkészület - eltérően a kísérlettől - nem büntetendő általánosan, hanem csak akkor, ha a törvény Különös Része így rendelkezik. Ezeknél a társadalomra különösen nagy veszélyt jelentő bűncselekményeknél rendeli a törvény már az előkészítő magatartást is büntetni.

Hangsúlyozni kell, hogy a jogalkotó nemcsak a legsúlyosabb élet elleni cselekmény, az emberölés előkészületét bünteti, hanem bünteti a rablás és a testi sértés előkészületét is, tehát a kiemelkedően magas társadalomra veszélyes élet és vagyon elleni erőszakos bűncselekményeket is. Ahogy azt a védő is helyesen rögzítette az előkészület mindig célzatos.

Az előkészület elkövetési magatartásai az elkövetéshez szükséges vagy az ezt könnyítő feltételek biztosítása; a felhívás; az ajánlkozás; a vállalkozás; valamint a közös elkövetésben megállapodás.

Az elkövetéshez szükséges vagy az ezt könnyítő feltételek biztosítása átfog minden lehetséges előkészületi cselekményt. Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy ez bármi lehet, lehet az a helyszín megtekintése is. Ez megtörtént a vádlott és tanú 1 részéről.

A felhívásra vonatkozó elsőfokú bírósági okfejtés és az eseti döntésekre hivatkozás is helyes.

A felhívás csak akkor minősül előkészületnek, ha a cselekmény megreked ebben a fázisban. Ha a célbűncselekmény végrehajtását megkezdik vagy befejezik, a felhívó - ha az elkövetésben nem vesz részt - a kísérlet vagy a befejezett bűncselekmény felbújtójaként felel.

Mivel a felbújtói magatartás eredménytelen maradt, ezért helyesen került sor az elsőfokú bíróság által az előkészület megállapítására.

Az ítélet tábla tehát egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, hogy a vádlott az emberölés előkészületének büntetettét a végrehajtásra további lehetséges tettes bevonásának kilátásba helyezésével és anyagi előny felajánlásával megvalósította.

Az irányadó tényállás szerint a vádlotti megbízás tanú 1 felé, hogy megfelelő anyagi ellenszolgáltatás érdekében kívánja megöletni a sértettet, azzal is megbízva őt, hogy szerezzen olyan személyt, aki a végrehajtást elköveti, a bűncselekmény törvényi tényállását kimeríti.

A megállapított tényállásból következően a vádlott részéről nemcsak egy indulati formában elhangzott, szándék nélküli, ittasan tett kijelentésről volt szó, hanem a vádlott komolyan készült ennek megvalósítására, a telefonos beszélgetés során a megbízást konkrétan tette.

Az ügyben az sem releváns, hogy a bűncselekmény az emberölés büntetettének kísérleti szakaszáig ténylegesen nem jutott el és a vádlott magatartásával nem indította el azt az okfolyamatot, amely elvezethetett volna a sértett haláláig, mert ha az megtörténik az előkészület fogalmilag fel sem merülhetne. Mindebből nem lehet arra következtetni, hogy a felhívása komolytalan lett volna, a sértett ezt annyira komolyan vette, hogy tanú 1-val történt beszélgetés után azt be is jelentették a rendőrség felé.

- [26] A védelemnek az önkéntes elállásra hivatkozása megjelent már az elsőfokú eljárásban is, az elsőfokú bíróság ítéletében ennek vizsgálatával foglalkozott is, az ítélet 18. oldalán fejtette ki, miért nem tekinthető a vádlotti magatartás önkéntes elállásnak. A törvényszék itt írt álláspontját az ítélet tábla is osztotta, mivel az önkéntes elállás olyan - döntően - belső elhatározáson alapuló nemtevés, ami egyedüli felhívó, ajánlkozó vagy vállalkozó esetén merül fel és büntetlenséget akkor eredményez, ha erre vezethető vissza a bűncselekmény végrehajtásának a megkezdése. Egyedüli felhívó esetén azonban szükséges, hogy az elállásról tudomást szerezzen a vállalkozó is, jelen esetben tanú 1, de ilyen felhívást a vádlott nem tett, a hangfelvételtől az állapítható meg, hogy igenis fenntartotta ezt a szándékát. A vádlottat 2016. január 19. napján a felvétel után kevesebb mint két héttel hallgatták ki, amikor szándékáról a nyomozóhatóság már tudomással bírt, így az időpontok egybevetése alapján is vizsgálva a fentieket, az önkéntes elállás nem állapítható meg javára, ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette ítéletében.

Mindezek miatt felmentésére nem kerülhetett sor ezen védő által hivatkozott okból sem.

- [27] A vádlottal szemben a korábbi ítéletben alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezése - figyelemmel a próbaidő előtti elkövetésre - és a próbára bocsátás megszüntetése, valamint e körülmény miatt a halmazati büntetés kiszabása helyes. E körben sem eljárási, sem anyagi jogi szabály megsértése nem történt.
- [28] A büntetés kiszabása körében irányadó tényeket nagyrészt helytállóan tárta fel az elsőfokú bíróság, az annyiban szorult korrekcióra, hogy a vádlott ténybeli beismerő vallomását az enyhítő körülmények sorából mellőzte a bíróság, mivel a vádlott végig tagadta a bűncselekmény elkövetését. Az időmúlás valóban enyhítő körülmény, azonban nem önmagában a cselekmény elkövetése óta eltelt idő hat enyhítőleg, hanem a körülmény a mérvadó, hogy a vádemelést követően hosszú ideig - majdnem két évig - nem került kitűzésre az ügy, amely a vádlottnak nem róható fel. Így a jelentős időmúlás mindenképpen nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő, ennek a büntetés kiszabása körében is meg kell jelennie, hogy tette azt az elsőfokú bíróság is.

- [29] Összességében - arra is figyelemmel, hogy a beismerő vallomás enyhítőként nem értékelhető - az enyhítő körülmények kisebb száma és nyomatéka és a súlyosító körülmények nagyobb nyomatéka miatt az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy a elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés tartama nem felel meg ezen bűnösségi körülményeknek.
- [30] A bíróságnak jelen ügyben két élet és testi épség elleni bűncselekmény elkövetőjével szemben kellett a törvényben meghatározott keretek között - figyelemmel a büntetési tételkeret irányadó középértékére is - olyan büntetést kiszabnia, mely a szem előtt tartja a büntetés célját, igazodik a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.
- A terhelt terhére rótt bűncselekmények közül 1 rb 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel, 1 rb 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ezek a kiszabható büntetés törvényben meghatározott keretei, melyet felfelé a halmazati szabályok, lefelé a büntetés enyhítésének rendelkezései tágítanak ki. Így a halmazatra tekintettel kiszabható szabadságvesztés minimum tartama 1 év maximum tartama 7 és fél év, középérték pedig 4 év 3 hónap.
- [31] A büntetés céljának a szem előtt tartása törvényi megfogalmazás azt jelenti, hogy a generális és a speciális prevenció együttesen látják el társadalomvédelmi feladatukat, köztük a törvény sorrendet nem állít fel.
- A bűncselekmény konkrét tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodó büntetés figyelemmel van a konkrét bűncselekménynek a cselekmény következményeitől nagy mértékben függő társadalomra veszélyességének fokára, az elkövető előéletében rejlő társadalomra veszélyessége mértékére; azt a bűnösség fokával összefüggésben a bűncselekmény indítéka és célja is befolyásolhatják.
- [32] Az ítélőtábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy fentieket figyelembe véve a büntetés kiszabása során helyes a középérték tartamától lefelé történő eltérés, annyira azonban nem, hogy alig haladja meg a büntetési tétel alsó határát, az így kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a középértéktől kisebb eltérés indokolt, ezért az ítélőtábla a kiszabott szabadságvesztés büntetést súlyosította, mivel álláspontja szerint az így kiszabott büntetés szükséges és arányos, mely biztosítja a büntetési célok elérését.
- [33] Az ítélőtábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is és megállapította, hogy az ítélet járulékos rendelkezései a bűnügyi költségről hozott rendelkezést leszámítva törvényesek. E körben egyetértett a fellebbviteli főügyészség azon megállapításával, hogy a bűnügyi költségekről szóló rendelkezés korrekcióra szorul. A vádlott toxikológia szakértői vizsgálatának díja nem ebben az ügyben felmerült bűnügyi költség, ezért ennek 69.723.-Ft-os összegét a Be.754. § (1) és (2) bekezdése alapján nem lehet a vádlottra terhelni.
- Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezést megváltoztatta és megállapította, hogy a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen 114.934.-Ft.
- [34] Pontossítani kellett az elsőfokú ítélet rendelkező részében a tárgyalási napok felsorolását annyiban, hogy az ítélőtábla rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság 2019. szeptember 23. napján is tartott tárgyalást, továbbá pontosítani kellett a vádlott személyazonosító igazolványának és lakcímkártyájának számát is.
- [35] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság nem érintette, az ítélet jogi indokolása is helyes.

Mindezek alapján a Győri Ítéltábla a Győri Törvényszék 2019. október 11. napján kelt B.317/2016/67. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján - a tárgyalási napok felsorolása és a vádlott vádlott személyazonosító igazolványának és lakcímkártyájának száma pontosítása mellett - helybenhagyta.
ő, 2020. január 15.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
előadó bíró

Dr. Csák Csilla sk.
bíró

Z á r a d é k :

A Győri Ítéltábla ezen ítélete és az abban foglalt változtatással a Győri Törvényszék B.317/2016/67. számú ítélete a mai napon jogerős.

Győr, 2020. január 15.

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke